

ZA RUCE A ZA NOHY

I.

Do prázdna civí, válí se tu od úterka, prohledej tu
deku a bacha na něj, hele,

tady je lechtivý, na hrudi kérka, jak pod vlivem léků
pořád něco mele,

že si tu tak leží a žehlí staré sliby, i když je dávno
out jakýkoli puk,

že odstartoval, běží, a jestli nepochybí, svobodný
v celé kráse nechá se v minulém čase,

před sebou světlo, za sebou zvuk, něco jako
kosmonaut.

II.

A pak nepozřel už vůbec nic.

A tak ho krmili než pivem na lžici a vždycky se
diskrétně otočili a on vsedě na peřině tiše vyzváněl
ty své slané plané modlitby, které za život nastrkal
do lavic ve svaté Kateřině a ony se mu zpátky
vracely v neotevřené krabici,

nakonec močil jen krev, a to už bylo jasné, že umírá.

Byl červenec, pátek odpoledne, všude cinklý
vzduch a zaryté tramvaje, bylo to k uhoukání, když
měla Praha pustit muže s jízdenkou štipnutou do
všehomíra.